

loven, men i Aar tillader jeg mig at sige, at det ikke var et heldigt Stridt, sigtende til at opnaa den manglende Overenskomst. Jeg kan jo meget vel begribe, at det ærede Medlem føler sig overordentlig ilde berørt ved at skulle stemme endogaa blot for Overgangen til 2den Behandling af et Forslag, som han med saa stor Ihærdighed og — jeg kunde næsten fristes til at sige — Held hidtil har været imod. Der er jo imidlertid et Ordsprog eller Mundheld, som hedder, at af to onde Ting vælger man som oftest det Mindste, og jeg tror, at det er heldigt, at man i Reglen gjør det. Nu veed jeg ikke, om det ærede Medlem, naar han har Valget imellem at gjøre endnu et Forsøg ved at stemme for dette Forslags Overgang til 2den Behandling og at faae en provisorisk Finanslov udfærdiget i Morgen, ikke mener at maatte tage det mindste Onde, selv om det er ubehageligt. Det er ikke altid, at man saaledes har Valget mellem en ond og en god Ting; desværre er der som oftest Spørgsmaal om at vælge mellem to mindre gode Ting, og saa gjælder det om saa vidt muligt at tage det mindst Onde. Naar det ærede Medlem stadig ondtaler, at det er en Kjendsgjerning, at der er en saa stærk Umedgjørlighed hos det andet Thing, at det er uimodtageligt for Overenskomst, og at man ikke kan holde sig til Ord o. s. v., tillader jeg mig at minde det ærede Medlem om, at Kjendsgjerninger kunne undertiden være ubehagelige for ham selv. Det er en Kjendsgjerning, tror jeg, for hele Befolkningen, at netop det ærede Medlem har en betydelig Del af Hovedstylden for, at man er kommen ind i de, jeg havde nær sagt, forførbelige Fortolkninger af Grundlovens Bestemmelser. Naar det ærede Medlem dernæst foreskædede mig en vis Bebrejdelse for, at der har været saa stor Freidighed i mine Ord overfor det tomme Rum, og at det ikke er den Maade, hvorpaa man gavner den Sag, der nu skal fremmes, vil jeg blot dertil svare, at ganske vist har jeg Freidighed ogaa i et saa ubehageligt Tilfælde, som det af ham opfundne tomme Rum vil blive, idet jeg fremdeles nærer den trygge Forvisning, at vor Grundlov nok skal vide at staa sin Prøve, selv overfor nok saa ihærdige Angreb af det ærede Medlem.

Krieger: Jeg foreslaar, at vi ved denne Leilighed lade alle personlige Henvendelser og Bemærkninger fare; thi jeg tror, at Sagen ikke har godt af at blive ført bort fra sin Realitet. Søvrigt skal jeg kun gjøre nogle ganske faa Bemærkninger. Jeg beklager i høi Grad, at Folkethinget har sendt

dette Lovforslag ind i den Stikkelse, hvori det foreligger, men jeg vilde fornegte min Overbevisning, hvis jeg ikke tilføiede, at jeg ikke mindre beklager, hvis dette Thing forfaster Forslaget, negter det Overgang til 2den Behandling. Det forekommer mig nemlig, at det da med Føje vilde kunne bebrejdes dette Thing, at det ikke har sagt, hvorledes det vil have det ændret, eller hvilken anden Affattelse af Lovforslaget det vil gaa ind paa, end den oprindelig af Regjeringen foreslaaede. Jeg tillod mig i sin Tid at antyde, at dersom Folkethinget ikke vil forlade den ældre Affattelse, og hvis Landsthinget ikke vil forlade den af Regjeringen foreslaaede Affattelse, ville Følgerne deraf let kunne blive aldeles uberegnelige. Det er en Kjendsgjerning, at dette Thing ved at forfaste det tidligere forelagte Lovforslag gjorde det umuligt, at der kunde nedsettes et Fællesudvalg til nærmere Overveielse, hvorigjennem man kunde blive enig om en ny Form. Hvis Thinget nu negter dette Lovforslag Overgang til 2den Behandling, er det en Kjendsgjerning, at det er dette Thing, som atter affjærer Traaden, og dog laa det saa nær, synes det mig, at Landsthinget udtalte sig om en bestemt Form, hvorunder det kunde vedtage en midlertidig Bevillingslov. Folkethinget har jo gjort en Forandring, som ikke er ganske uden Betydning. Folkethinget har erkendt, at der er al Grund til at arbejde noget hurtigere, end det hidtil er sket. Det har nedsat Terminen med 14 Dage (Munterhed); ja, det er ikke Meget, men det er dog altid Noget. Der blev jagt af den ærede Ordfører i en anden Sag, at naar man vil en Ting og vil den om 8 eller 14 Dage — det er ikke Ordene, men Meningen — saa kan man ligesaa godt ville den strax. Ja, det er meget heldigt, naar man med Sikkerhed kan sige det, at man saa hurtig kan tage sin Bestemmelse, men det er en Kjendsgjerning, at Mange, med hvem der skal forhandles, og Mange, som skulle forhandle om en saadan Sag, i Virkeligheden ikke ere i Stand til i Dag at sige det, som de kunne eller ville gjøre om otte eller fjorten Dage. Jeg kjender aldeles ikke Stillingen i Fællesudvalget, og jeg tør ikke udtale den mindste Mening om, hvorvidt der i Realiteten vil opnaas Noget ved at give de 14 Dage. Men for mig staaer det ikke som rigtigt, at Landsthinget sthyder den Leilighed fra sig, som er givet det til at antyde en Form, hvorunder det kunde gaa ind paa en midlertidig Bevillingslov. Det behøver jo slet ikke at være netop den Form, der skal staa fast til fremtidigt Brug. Det kunde jo meget gjerne være en Form, som